

igazán, igazságosan éljünk az emberek között.

Szentül.

Azt láttuk eddig, hogy az üdvözítő kegyelem önmagunk iránt mértékletes, mások iránt igazságos életre nevel bennünket. Alapigénk harmadik szava pedig azt mondja meg, hogy Isten iránt "szentül" élünk e jelenvaló világban.

Mindjárt könnyebben megértjük, miről van itt szó, ha az eredeti szó egyéb jelentéseit is mondom: istenfélően, kegyesen. Engedjétek meg, hogy hosszas magyarázat helyett Megváltónk egyetlen mondatát, mégpedig az u.n. főpapi imádságban elmondott könyörgését idézzem: "Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól." /Jn.17,15/ Mindnyájunknak tudnunk kell - és gyakorolnunk kell -, hogy a szentül élés, az istenfélően, a kegyesen való élés nem világtól elvonuló, a világ élet-halál kérdéseivel semmit nem törődő, a maga kis üdvösségének a körébe bebürkolózó életet jelent, hanem a világban az Istennek való élést jelenti. Hadd mondjam nagyon egyszerűen: Isten jelenlétének a tudatában való élést jelent. Azt, amit az a két sor fejez ki, amelyre minden gyermeket, és felnőttest boldog örömmel tanítok:

"Bárhol vagyok, bármit teszek,

Lát jó Atyám a Te ezemed!"

De jelent még valamit e szentül élés. Jelenti azt, hogy reménységemmel a jövőbe tekintek. A jövőben pedig "ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését" várom. Erre azonban, - ahogyan Kálvin mondja - , "nem közönséges türelem szükséges, hogy elfáradva igyekezetünkkel fel ne hagyjunk, vagy órállóhelyünk-ről el ne távozzunk."